

Arrest

nr. 171 146 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2016 tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die loco advocaten M. VAN NOOTEN en W. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 26 juni 2016 met vlucht SN 278 komende van Accra aan op de luchthaven van Zaventem. Zij wordt tegengehouden aan de grens.

1.2. Op 26 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot terugdrijving, tot nietigverklaring van het visum en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot terugdrijving is gemotiveerd als volgt:

“Op 26.06.2016 om 6:24 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, [...]

de mevrouw :

naam [O.] voornaam [H.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer [...]

afgegeven te Accra op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Zwitserland

geldig van 25.06.2016 tot 09.07.2016

voor een duur van 15 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene beweert naar Zurich te gaan voor toeristische doeleinden. Ze kan echter niet vertellen wat ze wil bezoeken. Ze heeft geen enkele toeristische documentatie bij. Ze heeft een hotelreservatie waarbij ze zegt dat het hotel reeds betaald is. Na controle blijkt dit niet te kloppen. Het is niet duidelijk hoe ze het hotel kan betalen omdat ze voor haar verblijf slechts in het bezit is van een 500 euro. Bovendien verklaart ze zelf in de hotelsector te werken en dat ze de Zwitserse hotels om die reden wil bezoeken. Ook hiervan heeft ze geen bewijzen bij.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Geen toeristische info zoals reisgidsen, stadsplannen, internetprints, geen uitnodiging van andere hotels, geen bewijs dat ze zelf werkzaam is in de hotelsector”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De bestreden beslissing beval de uitwijzing van het Belgische grondgebied op grond van artikel 3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

"E. Wanneer hij/zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)"

Dit werd vervolgens zeer bedenkelijk gemotiveerd: "Betrokkene beweert naar Zurich te gaan voor toeristische doeleinden. Ze kan echter niet vertellen wat ze wil bezoeken. Ze heeft geen enkele toeristische documentatie bij. Ze heeft een hotelreservatie waarbij ze zegt dat het hotel reeds betaald is. Na controle blijkt dit niet te kloppen. Het is niet duidelijk hoe ze het hotel kan betalen omdat ze voor haar verblijf slechts in het bezit is van een 500 euro. Bovendien verklaart ze zelf in de hotelsector te werken en dat ze de Zwitserse hotels om die reden wil bezoeken. Ook hiervan heeft ze geen bewijzen bij."

Dergelijke motivering strookt niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een teruggrijping verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Daardoor valt er meteen een contradictie op, net onder de motivering staat immers het volgende: "documenten die niet konden worden overgelegd: geen toeristische info zoals reisgidsen, stadsplannen, internetprints, geen uitnodiging van andere hotels, geen bewijs dat ze zelf werkzaam is in de hotelsector". Nochtans heeft verzoekster aan de bevoegde autoriteiten wel degelijk de hotelreservatie van het Ibis hotel voorgelegd. Dit valt effectief onder het begrip 'internetprints'.

Zoals reeds eerder aangehaald biedt "Booking.com" zelf de mogelijkheid om pas ter plaatse te betalen, een optie waarvoor ook verzoekster heeft gekozen. Dit is trouwens zeer gebruikelijk in de zogenaamde 'stadshotels', waarvan de keten 'Ibis hotels' een typevoorbeeld is.

Het weze bovendien duidelijk dat dergelijke hotelreservatie zonder voorschot slechts kan worden geboekt mits voorlegging van een geldige creditcard! Dit impliceert op zich al dat zij wel degelijk over de nodige fondsen beschikt. Anderzijds zou haar nonkel, dewelke overigens in België woont, zeker en vast even willen instaan voor deze betaling. Toen zij dit aan de autoriteiten voorstelde, werd daar echter helemaal niet op ingegaan.

Dat zij onvoldoende geld mee had om de kosten van de reis te dekken, strookt ook niet met de werkelijkheid: de 500,00 EUR die verzoekster op zak had, volstond zeker en vast voor een korte vakantie. Temeer daar zij uiteraard de vliegtuigtickets al op voorhand had betaald.

Tevens stelt hogervermelde motivering dat zij "niet kon vertellen wat ze wil bezoeken". Dit is volstrekt onwaar! Verzoekster heeft tot in de kleinste details uiteengezet wat zij zeker in Zurich zou willen bezichtigen, waaronder vooral de kathedraal maar ook enkele gekende musea.

Dat verzoekster niet over 'reisgidsen of stadsplannen' beschikte, doet bovendien niets terzake. Menig toerist gebruikt hiervoor immers zijn smartphone, zo ook verzoekster.

Ten slotte houdt men ten onrechte voor dat verzoekster niet zou kunnen bewijzen dat zij effectief werkzaam is in de hotelsector. Teneinde elk misverstand hieromtrent op te helderen, legt verzoekster bij dezen een aantal foto's voor, stukken dewelke zwart op wit kunnen aantonen dat zij in Ghana effectief werkzaam is als receptioniste. (stuk3)

Dit kon evenzeer geverifieerd worden door de bevoegde autoriteiten, daar zij het telefoonnummer van het hotel vanbuiten kent (00233214233 en 00233214244) alsook het adres (21 Dr. Isert Road, North Ridge Accra Ghana).

Samengevat kan men moeilijk voorhouden dat deze motivering overeenstemt met de werkelijkheid.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.3.2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat prima facie de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het door verzoekster ingediende verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen – luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;"

De Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoekster over een visum beschikte niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren.

De bestreden terugdrijvingsmaatregel steunt op de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden in Zurich, Zwitserland, staven. Hiertoe wordt gemotiveerd dat verzoekster verklaarde voor toerisme naar Zurich door te reizen, doch dat zij niet kan vertellen wat ze wil bezoeken, dat ze geen enkele toeristische informatie bij zich heeft, dat zij weliswaar een hotelreservatie voorlegt waarbij ze zegt dat deze reeds is betaald doch dit na onderzoek niet blijkt te kloppen, dat het niet duidelijk is hoe ze het hotel zal betalen omdat ze voor haar verblijf slechts in het bezit is van 500 euro en dat ze verklaart zelf in de hotelsector te werken en ze om die reden de Zwitserse hotels wil bezoeken maar ook hiervan geen bewijzen bij zich heeft. Verweerder stelt dat volgende documenten niet konden worden voorgelegd: toeristische informatie zoals reisgidsen, stadsplannen en internetprints, een uitnodiging van andere hotels en een bewijs dat ze zelf werkzaam is in de hotelsector.

Verzoekster betoogt dat deze motivatie niet strookt met de werkelijkheid.

Zij stelt in dit verband allereerst dat er sprake is van een contradictie in de motivering, nu wordt gesteld enerzijds dat zij naliel internetprints voor te leggen en anderzijds dat zij wel degelijk een hotelreservatie kon voorleggen. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat gelet op de motivering van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat verweerder aangaf dat verzoekster, op het ogenblik dat zij werd tegengehouden aan de grens, geen toeristische informatie zoals reisgidsen, stadsplannen of

internetprints kon voorleggen. Hij doelde aldus heel specifiek op informatie betreffende de toeristische bezienswaardigheden in de stad die verzoekster wenst te bezoeken als toerist. Deze motivering handelt aldus over de vraag in welke mate verzoekster in het bezit is van documenten die het toeristisch doel van haar verblijf staven, en staat los van de motivering betreffende de vraag of verzoekster in het bezit is van (overtuigende) documenten ter staving van de verblijfsomstandigheden. Enige tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing blijkt prima facie niet.

Verzoekster geeft verder aan dat verweerder foutief heeft gesteld dat het niet duidelijk zou zijn op welke wijze zij haar hotel zal betalen, nu zij slechts in het bezit is van 500 euro. Zij wijst erop dat booking.com zelf de mogelijkheid biedt om ter plaatse te betalen, dat dit zeer gebruikelijk is, dat een hotelreservatie slechts mogelijk is mits voorlegging van een geldige kredietkaart – hetgeen op zich reeds impliceert dat zij over de nodige fondsen beschikt –, en dat zij ook nog een nonkel heeft in België die anders wel wil instaan voor haar verblijfskosten. Zij stelt bovendien dat 500 euro wel degelijk volstond om haar verblijfskosten te dekken. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus niet aangeeft te betwisten dat zij tegenover de grensinspectiediensten foutief heeft gesteld dat haar hotel reeds was betaald. Enige verduidelijking waarom zij dit dan wel stelde, wordt niet gegeven. Gelet op de stukken van het dossier, meer bepaald het verslag van de grensinspectiediensten, blijkt verder niet dat verzoekster bij aankomst in België in het bezit was van een kredietkaart. Het is de Raad niet duidelijk met welke kredietkaart verzoekster haar hotel heeft gereserveerd. De Raad stelt verder vast dat verzoekster een verblijf plande in het betreffende hotel voor negen nachten, aan een prijs van 32.89 CHF per kamer per nacht. Dit komt ongeveer overeen met 30 euro, oftewel 270 euro voor het gehele verblijf. In het licht van het gegeven dat de Belgische Staat in dit verband voor een in een hotel verblijvende vreemdeling als richtbedrag voor elke dag van het voorgenomen verblijf vereist dat de vreemdeling over ongeveer 95 euro beschikt en niet blijkt dat verzoekster een kredietkaart bij zich heeft, blijkt op het eerste zicht niet dat het bestuur in casu kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het niet geheel duidelijk is dat ze met het bedrag van 500 euro al haar verblijfskosten zal kunnen dragen. In zoverre verzoekster nog verwijst naar een nonkel in België die eventueel zou willen instaan voor haar verblijfskosten kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit een loutere bewering is. In ieder geval wordt met deze uiteenzetting prima facie ook geenszins het motief weerlegt dat verzoekster bij aankomst in België niet bij machte was om stukken voor te leggen ter staving van haar toeristisch verblijf. Er blijkt prima facie niet dat een loutere, en niet-betaalde, hotelreservatie in dit verband kan volstaan.

Verzoekster stelt verder dat het volstrekt onwaar is dat zij niet kon vertellen wat ze wil bezoeken. Zij stelt tot in de kleinste details te hebben uiteengezet wat zij zeker in Zurich zou willen bezichtigen. De Raad kan enkel vaststellen dat deze bewering van verzoekster geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit het dossier blijkt immers dat de grensinspectiediensten vaststelden dat verzoekster geen uitleg kon geven waarom zij Zwitserland heeft gekozen als toeristische bestemming en dat zij geen enkele toeristische bezienswaardigheid kon opnoemen, net zomin dat zij in het bezit was van toeristische informatie. De Raad kan ook enkel vaststellen dat waar verzoekster voorhoudt tot in de kleinste details te hebben uitgezet welke bezienswaardigheden ze wil bezoeken, zij in haar verzoekschrift niet verder komt dan “*de kathedraal maar ook enkele gekende musea*”.

Verzoekster tracht verder het gegeven dat zij niet in het bezit is van toeristische informatie te vergoelijken door te stellen dat menig toerist – zo ook zijzelf – hiervoor zijn of haar smartphone gebruikt. Naast het gegeven dat niet blijkt dat verzoekster effectief in het bezit is van een smartphone, dient de Raad evenwel ook op te merken dat zelfs indien dit wel degelijk het geval is het toch van verzoekster kon worden verwacht dat zij, gevraagd naar de documenten ter staving van haar toeristisch verblijf, het thans door haar aangevoerde dan zou hebben verklaard aan de grensinspectiediensten. Er blijkt niet dat dit het geval was. Door het naar voor brengen van a posteriori verklaringen ter zake weerlegt verzoekster op het eerste zicht de voorziene motivering niet, en toont zij het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

Ten slotte stelt verzoekster wel degelijk te kunnen aantonen dat zij werkzaam is in de hotelsector. Zij voegt in dit verband bij haar verzoekschrift een aantal foto's van haar als receptioniste en bewijzen van deelname aan opleidingen in de hotelsector. Ter terechtzitting legt zij ook nog een bewijs voor van het bestaan van het hotel in Ghana waarvoor zij werkt. Het gegeven dat verzoekster in haar herkomstland werkt voor een hotel toont evenwel nog niet aan dat dit ook de reden was van haar komst naar Europa, meer bepaald Zwitserland. Zij weerlegt hiermee prima facie de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat zij bij aankomst in België geen stukken kon voorleggen ter staving van het gegeven dat zij zelf in de hotelsector werkt én dat haar reis naar Europa tot doel had hier hotels te bezoeken. Zo geeft

verweerder in zijn beslissing correct aan dat verzoekster geen uitnodiging van andere hotels kon voorleggen.

Op het eerste zicht toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster op het ogenblik dat zij werd verzocht om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen van haar toeristisch reismotief niet bij machte was om dit te doen.

Verzoekster toont *prima facie* een schending van de materiële motiveringsplicht niet aan.

2.3.2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS